

Bitva v Otnici 2004

[Foto Donny](#)

[Foto Sunar](#)

Datum	2. - 6. června 2004	
Pořádal	Rytíři Země Moravské	Otnice
Zúčastnili se	Koža	Bojující
	Donny	Bojující
	Paťa	Bojující
	Kalif	Bojující
	Worlík	Bojující
	Doupina	Bojující
	Honzík	Bojující
	Pepíček	Bojující
	Jiřka	Bojující
	Kráter	Bojující
	Monička	Bojující
	Sašeta	Bojující
	Peetrs	Bojující
	Giovanni	Bojující
	Zajíc	Bojující
	Malej Paťa	Přihlížející
	Nikola	Přihlížející
	Ded'u	Přihlížející
	Soňa	Fotící
	Jája	Fotící
	Rytíři Země Moravské	Bojující
Zapsal	Kalif s úpravami ostatních zúčastněných	

Středa 2. června 2004

Po hodně dlouhé době plánování to konečně přišlo! První bitva, na které jsme se svým způsobem podíleli. Tato bitva by měla být prvním ročníkem, každoročně se opakujícím ve více Otnice. Jaký bude další vývoj a zda bude mít stejný zvuk jako Libušín, ukáže jen čas. Na této bitvě jsme se podíleli s Rytíři Země Moravské a jako spolupořadatelé jsme měli za povinnost, naším hejtmanem vyhlášenou, dostavit se na místo bitvy tři dny předem, bychom vše připravili. Jenom škoda, že tuto výzvu uposlechlo jen málo lidí z Lucia. Především my staří a také Honza.

Ve středu jsme vyrazili jen my staří voli, kterým se v úředním jazyku říká organizační jádro. Ostatní nějak neměli zájem jet. Donny s Kožichem jeli napřed, neboť byli pevně domluveni na určitou hodinu s Vaškovicema. Tuším, že na třetí. Já s Paťákem jsme jeli asi o dvě hodinky později. Přijeli jsme s Paťou do Otnice a nevěda kudy kam, zavolali jsme Donnymu. Já jsem Paťovi sice rozmlouval, že bych se na ně vykašlal a šel si sednout do té hospody, u níž jsme parkovali, ale Paťa s mým návrhem mnoho nesouhlasil. Ale líbilo se mu to. Jaké bylo naše překvapení, když jsme zjistili, že dneska nikdo nepracoval a ani pracovat nebude a že všichni sedí v hospodě, kam jsem původně Paťu tahal, a že máme za nimi dojít. A tak jsme vytáhli z hospody Michala, aby nás ubytoval, a společně s ním jsme se pak do té hospody vrátili. Tam jsme se pak veselili a veselili. Kolem půlnoci jsme se vrátili k Michalovi na dvorek, kde jsme přespávali, dali si ještě do několika noh, zahráli karty a šli spát, abychom měli síly na to prase (nemyslím Kožu), které bylo ve čtvrtém plánu na kuchnutí. Když jsem šel spát, všiml jsem si, že nejenom Jiřinka, či kronikáři obou našich skupin, můžou držet meziskupinovou družbu. Tohle zvládají i naši šéfové. Škoda že jsem neměl po ruce foťák! Ale co se dívím, ti jsou přeci nejlepší. A Koža je k tomu ještě nejkrásnější z nejkrásnějších!

Čtvrtek 3. června 2004

Ráno jsme se všichni vzbudili ještě před sedmou. Michal z nás stával ze všech první a byl to vlastně on, který nás zvukem štípaného dřeva vzbudil. Proškrábli jsme oko, dali špinku a už jsme seděli s v autě a jeli jsme do nedaleké vesnice pro pašíka. Pro prasátko jsme jeli jen čtyři, Michal, Vašek, Koža a Já. Paťu s Donnym jsme pověřili důležitým úkolem topit pod kotlem, aby co nejdříve začala vřít voda. Honza K. od Vaškoviců šel do práce. Nutno uznat, že topit pod kotlem jsme nechali ty pravé. Když jsme se po hodině vrátili zpět, Donny se válel ve spacáku, Paťa byl na bližším seznámení s toaletami zdejší sokolovny a přitom všem, teplota vody se od našeho odjezdu mnoho nezvedla! Ale ať se dělo během dne, co se dělo, zvládli jsme to všechno v klidu. Koža měl svou pičulku, na mne zase vybafla z hrnce hlava prasete či jsem umýval polínko po polínku, před tím než bylo vloženo do ohně. Bordel jsem s Kožou dělal tak dlouho, až Michalova manželka přestávala chápat. A tak jak ubíhal den a nám přibývala promile, těšili jsme se s Kožou čím dál více na odpolední představení s divadlem.

Odpoledne, kolem druhé dojel Peetr a dovezl Honzu. Kolem čtvrté jsme s Donnym a s Kožou odjeli do Brna na to představení a kolem půl osmé jsme se již s Worlíkem vrátili zpět. Složili jsme si u Michala věci a šli za ostatními do hospody. Tam jsme dlouho nepobyli a kolem jedenácté jsme se vrátili zpět a připravovali jsme camrátko. Já s Kožou jsme chystali šípy k lukům. Spát jsme šli tak okolo druhé a docela dobře jsme se vyspali, až na chudáka Worlíka, který celou noc buď míchal polívku (to byl skupinový úkol, ale my jsme Worla varovali, že nikdo nebude schopný) anebo obracel Paťáka, aby nechrápal. Koža měl před spaním také dobrý zážitek, protože zatímco zhasínal, byl poslední, někdo mu ukradl spacák a hrozilo, že bude spát bez něj. Nakonec jej však našel a mohl tedy taky v klidu usnout.

Pátek 4. června 2004

Ráno jsme vstali, něco jsme pojedli a vydali jsme se na bitevní pole postavit palisádu. Tu jsme stihli postavit do oběda. Při stavbě jsme si také pěkně užili. Po té co se Donnymu zrušila pila, byli jsme Já s Donnym označeni za neschopné a k další práci už nás raději nepustili. Po poledni jsme se ještě pustili do budování našeho ležení. Dokonce dojel i Peetr a postavil si stan. Namísto oběda jsme měli nachystanou žranici u Michala. Takové menší vepřové hody. Po té co jsme se tak dobře naprali, přesunuli jsme se na tábořiště a vyčkávali jsme příjezd našich kamarádů šermířů. Pro naše lidi ze skupiny sjeli Donny, Peetr a Paťa.

V průběhu odpoledne jsme si zastříleli z luku, připravili sezení na večer a vítali jsme se s kamarády. Navečer jsme pak zapadli do hospody a vypadli jsme, až nás vyhodili. Já jsem neustále pendloval mezi hospodou, tábořištěm a sokolovnou. Protože jsem viděl tolik známých xichtů, se kterejma bylo nutno pokecat, šel jsem spát až někdy kolem čtvrté ráno.

Sobota 5. června 2004

Tuto noc jsem se mnoho nevyspal, protože Koža mne kolem desáté ráno vzbudil, že si mám svolat lidi a mám je dovést k sokolovně. Chystal se totiž průvod. Já jsem cosi zabrblal, že si vybral toho pravého a raději jsem vylezl ze stanu a začal jsem se shánět po něčem, co by mi nějak zlepšilo opilcovo ráno. Nutno říct, že jsem vstal téměř poslední. Dopoledne jsme vyřešili reklamním průvodem po celé Otnici a zvali jsme lidi na bitvu. Po obědě, kterým byl segedínský guláš, jsme se již chystali na bitvu, která měla kolem třetí vypuknout. Kolem druhé se již prostor bojiště plnil civilisty a stále ještě dojížděli další a další šermíři. Chvilí potřetí bitva vypukla. Scénář byl jednoduchý. Skupinka loupežníků napadne tvrz mající jen malou posádku. V tu chvíli je poslán na nedaleký hrad, kde sídlí vojenská posádka, posel s žádostí o pomoc. Pomoc dovede a ta ovlivní misky vah ve prospěch obránců tvrze. Loupežníci padnou do jednoho. Naprostou bitevní novinkou zde bylo užito pro obranu tvrze plivačů. Téměř celá naše skupina bojovala za tvrz, Worlík a Koža byli ve vojenském oddílu a já jediný z Lucia jsem byl u loupežníků. Jinak jsem hrdý ještě na jednu věc. Vzhledem k tomu, že jsme zapojili tentokrát do bitvy nejen mladé, ale i ženský a také Peetrse, náš bitevní průměr stoupl na 93%! Což je co říci, protože málokdy přesahuje 50%.

Dobojovali jsme tak jak jsme dobojovali, řekl bych „Čest poraženým“, ale protože poražení byli proradní nečestní a bídní loupežníci, zůstanu pouze u „Sláva vítězům!“. Nakonec to nikomu nevadilo a bitvě jsme se mohli dát do veselení se. Většina z nás se v průběhu odpoledne pohybovala nedaleko výčepu, ale jak se dalo do deště, tak se téměř všichni odebrali do hospody, nebo do sokolovny. Já jsem skončil v hospodě. Ale co, pokecal jsem se známýma, popil a poveselil jsem se, takže mi večer utekl jako nic a trochu mi bylo líto, když jsem se kolem páté ukládal v sokolovně ke spánku, že již jdu spát.

Neděle 6. června 2004

Ráno jsem vstal, protože mne nikdo nevzbudil, až byla sklizena palisáda. A tak jsem se dal alespoň do uklízení ležení. Poté co jsem si sbalil, šel jsem se rozloučit se známýma a tak kolem jedné, druhé jsme se vydali zpět do Brna.